

TROMMELVLIES 25:

Vlees en aardappelen met mosterd

Nee, even geen lijstjes van mijn kant, maar wel de Mooiste Songtitel Van Het Jaar: *Drowned my sorrows (but they sure learned how to swim)*. Wat een vernuft! De man die ons dit emotioneel epistel tegemoet loeit is het gedreven bluesbeest Ian Siegal. Wat een ontdekking! Wat een kerel! Wat een strot! Wat een verdriet... Zijn *Meat & Potatoes* staat onbetwist in mijn jaarlijstje van 2005 (nee, beloofd is beloofd, ik zal de andere negen nu niet opsommen), hoewel er – om het mij moeilijk te maken – vorig jaar wel erg veel moois is uitgekomen. Daarnaast is het natuurlijk ook lekker om van tijd tot tijd eens een oude knar uit de kast te trekken.

In mijn heilig tabernakel der belegen geluidsdragers (mijn overvolle elpeekast dus) worden de elpees van Stevie Wonder geboekensteund door Wizzard aan de linkerkant, en rechts Roy Wood. Ik ga er voor het gemak even van uit dat iedereen wel weet dat Wizzard de jaren 70 glamrockband van Wood was, na The Move en Electric Light Orchestra. Toch? Solo heb ik het over zijn meesterwerk *Boulders*, en dan moet je ongeveer denken aan Brian Wilson meets Phil Spector ontmoet *Sgt. Pepper*. Alles-zelf-bespeler-en-zinger. Goedkope import, met zo'n fijne hardkartonnen hoes, met afgeknipte hoek.

Ooit heb ik zijn elpee *Mustard* niét gekocht, vanwege de wanstaltig getekende, foeilelijke hoes. Maar nu, alsnog vers op cd, is de afbeelding draaglijk – want een stuk kleiner.

Waar gaan we heen met dit verhaal, Theo? Naar Jonathan Ross' kerstshow op de BBC, met de Top 3 Beste Kerstingles Ooit: op drie Wizzard, Slade twee, en bovenaan de dubbele Mac van Kirsty MacColl en The Pogues. Die laatste waren live aanwezig. Met Katie Melua op dameszang weliswaar, want Kirsty is heel erg helaas dood, naast een opgepompte Shane MacGowan, die zo te zien ook dood is, alleen heeft niemand het hem nog verteld. En Roy Wood stond er, geen spat ouder en nog steeds bebaard en beschilderd, met Wizzard enthousiast zijn aloude kersthit te doen.

En dan overkomt mij plots een gedachtesprong. Die fantastische Ian Siegal (die stem – hij ís gewoon Tom Waits' *Mr. Siegal*) heet eigenlijk Ian Berry. Bij die constatering maakt mijn onpeilbaar brein een spontane link naar Dave Berry – met recht een strange effect, en vervolgens naar de geduchte Chuck met dezelfde achternaam. De volgende kronkel leidt mij opnieuw naar *Sgt. Pepper* van The Beatles, om precies te zijn *When I'm sixty four*. Daarin zingt Paul over 'Vera, Chuck and Dave.' Ik google even kort, en ja hoor: een vera berry is een vrucht, een bitter soort besje. Dat moet toch haast bewust zijn geweest... Heus, ik word soms bang van mijzelf.

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: onderhuids *Revelator (John the Apostle)* van Ian Siegal (maar *Dear Elaine* van Roy Wood mag ook).